

BITVA O SEVERNÍ PÓL  
PRÁVĚ ZAČALA...

# LED

THRILLER

JOHN KÅRE RAAKE

LED

© Gyldendal Norsk Forlag AS, Oslo 2019

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Daniela Zounková, 2022

Cover © Karolína Zacklová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1933-4 (pdf)

JOHN KÅRE RAAKE

# LED

**VENDETA**

Přátele od nepřátel rozeznáš až ve chvíli,  
kdy se pod tebou prolomí led.

INUITSKÉ PŘÍSLOVÍ

„Severní pól a oblasti kolem něj nejsou majetkem žádného státu, ale pro všechny představují žádaný zdroj. Čína má více než miliardu obyvatel, což je pětina populace celé planety, a použije své síly k aktivní účasti na rozvoji arktických oblastí. Boj, který některé země nyní o získání suverenity nad Arktidou svádějí, lze vnímat jako narušení zájmů všech zemí světa. Ve světle těchto událostí je obtížné předvídat, jak se ‚válka o Arktidu‘ bude v budoucnu vyvíjet, nicméně je třeba vyslyšet hlasy všech států, Čínu nevyjímaje.“

Kontradmirál Jin Čuo v rozhovoru  
pro China News, Peking, 5. března 2010

# SEVERNÍ PÓL

Listopad 2018

89°35'7" severní šířky – 37°22'9" západní délky

Každý krok vedl muže ze Si-anu blíž ke smrti. Na to, že šlo o severní pól, vlastně nebyla velká zima, minus dvacet, ale vítr ze severu v posledních hodinách nabíral na síle a snižoval pocitovou teplotu někam k minus čtyřiceti.

Polární dobyvatelé se pohybovali v teplotách minus padesát, nebo i nižších, ovšem vybaveni dvěma vrstvami vlněného spodního prádla, větruodolným svrchním oděvem, pěřovými kalhotami a bundou.

Kaj Čan-chaj byl téměř nahý.

Na vychrtlém trupu měl jen kostkovanou flanelovou košili, tenké spodky s dírou na levém koleni a zelené běžecké boty Adidas. Hlavu mu hřála čepice z medvědí kožešiny.

Čan-chaj věděl, že pokud půjde dál, umrzne. Zároveň každým krokem udržoval odstup od smrti hrozící zezadu.

Čan-chaj už neměl cit v nohou. V extrémním mrazu si tělo stanovuje jiné priority. Teplá krev se stáhla z končetin a z pokožky, aby udržela v chodu srdce. Nohy se pohybovaly automaticky, jako by předvíдалy překážky v terénu. Přeskakovaly nebo přebíhaly ledové bloky, které pohyby polárního ledu vytlačily vzhůru. Automaticky udržovaly rovnováhu, když Čan-chaj uklouzl a hrozilo, že upadne do sněhu pokrývajícího led.

Nebe zeleně zářilo. Polární záře byla tak jasná, že Čiňan rozeznával obrysy krajiny před sebou. Čan-chaj kdysi toužil po okamžiku, kdy skončí polární noc a ledovou krajinu bude zalévat sluneční záře. Chtěl vidět severní pól tak, jak vypadal na obrázcích,

kteřé mu ukazovali instruktoři na tréninkové základně Čínského arktického a antarktického správního úřadu.

Z vesmíru se snášely zelené závoje a polární záře zesílila natolik, že se Čan-chaj začal bát, že ho jeho pronásledovatel na planině dříve či později zahlédne.

Mozek v hlavě zahříváné medvědí kožešinou vyslal k nohám bez citu signál a nařídil jim zamířit více na západ. Čan-chaj při běhu polární nocí zvládl formulovat jediný plán, totiž vylákat muže dostatečně daleko na led a pak využít své rychlosti, oběhnout ho a vrátit se do výchozího bodu.

Do tepla. Do skladu plného zbraní.

Čan-chaj zachytil slanou vůni právě včas. Donutil své nohy zastavit těsně předtím, než by ho zanesly přímo do polárního moře. V ledu se od obzoru k obzoru vytvořila deset metrů široká černá průrva. Kanál byl tak čerstvý, že hladinu pokrývala jen tenounká ledová blanka. Z černočerného Severního ledového oceánu stoupala ledová mlha a halila polární záři do jemného oparu. Za půl hodiny vrstvička ledu na kanálu zesílí natolik, aby unesla muže na lyžích. Čan-chaj neměl ani lyže, ani tu půlhodinu.

Jediné, co muž ze Si-anu měl, kromě pár kousků oblečení, byla signální pistole, kterou k jeho překvapení stále svíraly necitlivé prsty pravé ruky. Otočil se zády ke kanálu a zvedl paži tak, aby pistole mířila ve směru stop, které jeho adidasův vytvořily v čerstvém sněhu. Stop, podle nichž ho jeho pronásledovatel najde.

Ledové bloky, vyvržené na povrch polárním mořem, ležely poházené kolem jako obrovské šedivé bonbony v temné krajině. Neviděl mezi nimi žádný pohyb. Čan-chajovi se ruce trásly tak, že signální pistolí sotva udržel. Z toho, co věděl od svých učitelů, mu bylo jasné, že stažené žilky na povrchu těla se brzy uvolní a teplá krev se rozběhne do ledových paží a nohou. Tam se zchladí, a jakmile se vrátí do srdce, začne srdce zpomalovat a pumpovat méně krve do mozku. Ten přestane fungovat. Dostaví se halucinace.

Poslední zbytek krve cirkulující pod promrzlou pokožkou se bude zdát skoro horký. Pocítí nutkání se svléknout.

A pak zemře.

Čan-chaj uslyšel šplíchnutí vody v okamžiku, kdy se rozhodl vydat zpět po vlastních stopách v naději, že jeho pronásledovatel sešel z cesty. Kdyby k tomuto rozhodnutí došel o pár vteřin dříve, možná by na něho lední medvěd nedosáhl. Ne že by to na celé situaci něco změnilo. Dospělý lední medvěd dokáže na krátké vzdálenosti vyvinout rychlost třicet kilometrů za hodinu. Nebo ještě vyšší, je-li hladový a pohublý. Mladá samice, která se vynořila z vody, už nežrala celé týdny.

Mohutná přední tlapa zasáhla Čan-chajovu nohu, strhla z ní děravé spodky spolu s kusy zmrzlé kůže a shodila Číňana na zem, kde se otočil. Čan-chaj necítil chlad ledu ani ostré ledové krystalky, které se mu zaryly do kůže na obličej. Tělo už dávno odstříhlo takové zbytečné a energeticky náročné smyslové vjemy. Ale zrakové nervy ještě zaregistrovaly rozevřenou medvědí tlamu přímo před obličejem. Čtyři dlouhé špičáky. Řada ostrých malých zubů. Tmavě rudý jazyk. Zornice sotva stihly odeslat tento vizuální vjem do mozku, než se čelisti ledního medvěda sevřely kolem jeho hlavy. Čan-chajova lebka praskla a jeho mozek se vyvalil ven a potřísnil okolní led.

Mícha ve smrtelné křeči vyslala miliardy nesynchronizovaných signálů do nervových vláken těla. Jeden z nich dosáhl až ke konečkům prstů držících signální pistoli.

Čan-chaj už byl mrtvý, když se jeho prst pohnul a stiskl spoušť. Úderník pistole udeřil do konce signální patrony uložené v promrzlé ocelové hlavni. Prachová náplň v nábojnici explodovala a tlak plynu vystřelil náboj z hlavně. Střela cestou k nebi vypálila v srsti medvědice hlubokou rýhu. Šelma upustila Čan-chajovu rozdrčenou lebku a vrhla se zpět do kanálu. Prorazila díru v ledové krustě, která se už na hladině utvořila. Vlny na okraj průrvy nahrnuly kousky ledu, jež okamžitě přimrzaly.

Vysoko na nebi se pod padákem pohupovala jasně zářící signální střela. Rudé světlo proměnilo ledovou krajinu s Čan-chajovým zohaveným tělem v prchavou vizi pekla.

89°33' severní šířky – 37°43' západní délky

„Do prdele.“

Anna Auneová se posadila na posteli a uvědomila si, že má levou paži promrzlou na kost. Ve spánku jí vyklouzla ze spacáku a ležela opřená o vnější stěnu vznášedla Sabvabaa, která byla pořád ledová kvůli špatnému těsnění kolem oken. Měla by ho vyměnit, jenže to není úplně snadné, máte-li to k nejbližšímu skladu s náhradními díly 1 300 kilometrů. Jediná možnost je nechat si náhradní díl dopravit letadlem a shodit na padáku. Takže bylo snazší naučit se spát s oběma rukama ve spacáku.

Anna si strčila ruku pod spodní prádlo. Cítila, jak jí pod studenou kůží bije srdce. Každodenní lékařská prohlídka: Anna Auneová je stále naživu. Ručičky náramkových hodinek svítily v temnotě. 23.13. Netušila, co ji probudilo, a nevěděla ani, kdy si šla lehnout. Dny na severním pólu jí bez denního světla navzájem splývaly.

Zívla a pohlédla ven zamrzlým oknem. Jediné, co spatřila, byl odraz jejího dlouhého těla nasoukaného jako larva v úzkém spacáku. Na nebi zářila červená hvězda. Ta je sakra veliká, blesklo jí hlavou. Supernova. Anna zamrkala a protřela si oči. Hvězda zářila dál. Aby lépe viděla, přitiskla nos k oknu a zadržela dech, aby teplý vzduch nevytvořil na skle další vrstvičku ledu. Nyní si Anna všimla něčeho nad červenou hvězdou. Bílý dým a padák. Došlo jí, že to, co vidí za oknem, není umírající hvězda.

Byla to signální světlice. Ten pohled jí napumpoval adrenalin do žil. Příliš dobře věděla, co taková signální světlice znamená.

Nebezpečí.

Smrt.

Vše, před čím se snažila utéct.

Anna seděla bez hnutí. Zřetelně slyšela, jak v anténách na střeše hvízdá vítr, přesto stále doufala, že ještě spí, že se jí zdá hyperrealistický sen, o němž jen neví, že je to sen. Ticho severního pólu a nedostatek smyslových podnětů způsobily, že se cítila jako ve snu.

Anna neměla chuť budit muže ležícího na druhé straně kabiny, ale když světlici chvíli sledovala a došlo jí, že to rozhodně není iluze, přemohl ji instinkt.

„Danieli, vzbud se!“ slyšela se, jak křičí.

Profesor Daniel Zakariassen, uložený za závěsem dělícím v noci kabinu na dvě části, tiše zabručel. Otočil se a postel zaskřípala. Starý muž měl neobvykle tvrdý spánek.

Anna rozhrnula závěs a prošla kolem pracovního stolu, na němž slabě vrčely tři notebooky zpracovávající informace z přístrojů umístěných pod ledem.

„Danieli, na nebi je signální světlice!“

Zatřásla Zakariassenem, ten sebou trhl a posadil se. Ovanul ji kafrový odér. Zakariassen nedal dopustit na kafrové kapky proti nachlazení, přestože se na základně nevyskytovaly jiné viry než ty, které si sem sami přinesli.

„Cože?“ zeptal se rozespale.

„Vidím signální světlici!“

„Signální světlici... teď?“

Jeho slova zněla ještě ostřeji než obvykle. Zakariassen pocházel z Tromsø, ale jeho mluva načichla suchopárným teoretickým jazykem vědy.

Anna přistoupila k velkým oknům na přední straně kabiny. Rudé světlo pomalu klesalo k obzoru, ale stále bylo jasně viditelné.

„Pozice, zaměřilas pozici?“ vykřikl Zakariassen.

„Ne.“

Zakariassen prošel kolem ní a rukou setřel vlhkost z velkého kompasu na palubní desce. Così zamumlal, zpočátku mu nerozuměla.

„Vzdálenost?“ opakoval. „Jak daleko ta světlice je?“

Anna se pokusila vypočítat vzdálenost. Světlice se vznášela přímo nad nízkým hřebenem z ledových ker, který se objevil před dvěma týdny. V tašce pod postelí ležel dalekohled s dálkoměrem, ale než by ho stihla vytáhnout, světlice by zmizela za obzorem. Použila tedy jednoduchý trik všech průzkumníků.

Zavřela pravé oko a natáhla před sebe paži s palcem v zákrytu s jedním z ledových vrcholů. Když pak zavřela naopak levé oko, mířil palec na vrchol ležící o dva výběžky dál doleva. Vzdálenost mezi těmito dvěma vrcholky odhadla na 400 metrů. Podle poučky bylo tuto vzdálenost potřeba vynásobit deseti.

Ledová bariéra byla čtyři kilometry odsud. Zdálo se, že světlice je o něco dál.

„Nejméně čtyři, možná pět kilometrů,“ řekla.

Přestože to byl její hlas, měla Anna pocit, jako by to vyslovil někdo stojící vedle ní. Ona sama se chtěla vrátit do postele, přetáhnout si spacák přes hlavu a spát dál.

Zakariassen vytáhl malý kufřík. Uvnitř leželo zařízení vzdáleně připomínající staromódní videokameru. „Zkusím se podívat, jestli něco neuvidím termokamerou.“ Zapnul přístroj a podržel ho před sebou.

Anna na malé obrazovce viděla, jak ledová temnota dostává modré obrysy. Jediné, co nebylo modré, byla signální světlice, jež zářila jasně červeně. Zakariassen kamerou pohyboval do stran, ale venku na ledě nenašel nic, co by vyzařovalo teplo. Vrátil kameru do kufříku a posadil se k počítači. Na obrazovce se objevila mapa severního pólu. Když si brýle zvedl z očí, zvětšila jejich skla hluboké vrásky na jeho čele. Položil hubené prsty na klávesnici a do bílé krajiny začal zadávat čísla.

„Pět kilometrů, 89 stupňů... 35 minut, 7 vteřin severní šířky. 37 stupňů... 22 minut... 9 vteřin západní délky. To je nesmysl, na téhle pozici není nikdo registrovaný.“

Ve svém předchozím zaměstnání se Anna důkladně poučila, že je za všech okolností třeba mít k dispozici veškeré informace o místě, kde by potenciálně mohlo dojít k boji. Znat terén. Být vždy připravena na možné setkání s nepřítelem, mít možnost zaútočit, nebo se stáhnout do bezpečí. Zakariassen měl pravdu, na místě, odkud byla vystřelena nouzová světlice, by neměl nikdo být. Znamená to, že člověk, jenž ji vystřelil, musel přijít z jediného místa, kde se v okruhu mnoha stovek kilometrů vyskytovali lidé.

Nadechla se. Museli to být Číňané.

„Ledový drak,“ řekla Anna zbytečně nahlas. „Nouzovou světlici musel někdo vystřelit v blízkosti základny Ledový drak. Směr odpovídá. Je to ta čínská polární základna, měla by ležet sedm nebo osm kilometrů na sever od nás.“

Pohlédla z okna. Nouzová světlice co nevidět zmizí za hromadami ledových ker. Pruh na obzoru se zbarvil do ruda. Krev na sněhu. Takové signály už viděla dřív. Zářily nad cizím městem, nad plochou krajinou, nad horami nebo pod vzdáleným nebem. Pokaždé varovaly před tímtež.

Válka přichází v mnoha různých převlecích. Tahle začala dobře míněnou nabídkou u starého kuchyňského stolu s výhledem na Tromsø a fjord. „Na místo dobrovolníka v expedici k severnímu pólu se určitě přihlásí stovky studentů,“ namítla Anna, když jí její otec, Johannes Aune, navrhl, že by se možná hodila jako členka výpravy Daniela Zakariassena. „To je pravda,“ otec nepatrně zaváhal, „spousta jich mělo zájem a Daniel s nimi mluvil, ale u každého se našel nějaký zádrhel. Daniel je... trochu zvláštní. Mohlo by to být dobré i pro tebe, Anno.“ Radši se neptala, jak ho napadlo, že by pro jeho šestatřicetiletou dceru mohlo být skvělé strávit devět měsíců na kře plující nad severním pólem s třiasedmdesátiletým svěhlavým vdovcem, kterého za posledních patnáct let sotva viděla či s ním promluvila.

Johannes Aune vyrostl s Danielem v Tromsø na stejné ulici. Daniel byl dobrý žák a doučoval ostatní, kterým se ve škole tolik nedařilo. Jedním z nich byl Annin otec, který nutně potřeboval alespoň dostatečnou z norštiny, aby se dostal na strojní průmyslovku. Daniel v Johannesovi objevil přirozený talent na motory a mechaniku a časem se z teoretika a mechanika stali blízcí přátelé. Vědec za Johannesem chodil, když potřeboval sestrojít nějaký vědecký přístroj, a mechanik se za Danielem vydával s igelitkou

plnou účtů, když bylo třeba vyplnit daňové přiznání. Expedici k severnímu pólu, která by se stala oslnivým závěrem jinak celkem nevýrazné kariéry, svému příteli navrhl Johannes.

„Daniel to potřebuje,“ řekl otec a konečky prstů žlutých od nikotinu si pohrával s balíčkem karet, s nimiž si každé ráno vykládal pasiáns. „Víš, když Solveig umřela... už mu nic nezbylo.“

„Tati, já přece nejsem terapeutka.“

Vstal, přinesl dva křehké šálky na kávu, které Annina matka zdědila po své ruské babičce, a z omšelého kávovaru vyndal konvici.

„Víš, trochu to spěchá. Daniel získal posledního sponzora, kterého nutně potřeboval, teprve včera. Skoro tři miliony korun z nějaké výzkumné instituce ve Švýcarsku. Oni ale požadují, že musí na led vyrazit... ihned. Daniel je teoretik, umí dělat vědu a rozumí číslům, ale potřebuje někoho, kdo by na něj dával pozor. A ty už přece s polární nocí máš zkušenosti,“ přesvědčoval ji a naléval přitom kávu.

„Už je to zatraceně dávno, co jsem zažila polární noc, a zima mě taky moc nebaví,“ namítla Anna a usrkla hořkou kávu. Žlutý pytlík ze supermarketu měl otec nejradši.

„No dobře, ale máš trénink z armády... všechna ta vojenská cvičení, cos tam na severu absolvovala. Umíš zařídit, aby člověk v arktických podmínkách přežil.“

Anna už měla na jazyku, že umí zařídit hlavně to, aby nepřežili ti ostatní, ale nechala si to pro sebe. Otec to se svojí nabídkou myslel dobře. Poslední dva roky pro něj nebyly snadné. Jednou uprostřed noci ho probudil telefonát z velitelství speciální jednotky výcvikového tábora v Reně, že jeho dcera byla vážně zraněna v bojích v Sýrii. O hodinu později seděl v automobilu se znakem speciálních jednotek na dveřích. Cestou na letiště v Tromsø vyzvedli její nevlastní sestru Kirsten, která žila v bytě na sídlišti s manželem a třemi dětmi.

Zavezli je na letiště, odkud je tryskovým letadlem, obvykle vyhrazeným pro vrchního velitele armády, ministerského předsedu nebo krále, dopravili na vojenské letiště v Německu. Tam na ně čekala helikoptéra Luftwaffe, která je dopravila do americké vojenské nemocnice v Landstuhlu. Když otec a sestra Annu uviděli, ležela v bezvědomí na nemocniční posteli. Byla uvedena do umělého spánku, aby tělo dostalo příležitost se zotavit ze tří srdečních zástav v průběhu dvou operací. Lékaři jim vysvětlili, že Anna byla prudce zasažena projektilem, který jejím tělem pronikl od ramene až ke kyčli.

Po týdnu, kdy střídavě bděli u jejího lůžka, aniž by se Anna probrala k vědomí, se Kirsten musela vrátit domů a postarat se o rodinu a své podnikání. Otec v nemocnici v Landstuhlu zůstal dva měsíce. Doma v Tromsø mu tři zaměstnanci dohlíželi na to, aby Autoservis Aune nezkrachoval.

Po dvou týdnech pobytu ve vojenské nemocnici lékaři Annu vzbudili.

„Yann je mrtvý,“ byla první slova, která řekla otci. Johannes plakal radostí, že jeho dcera přežila, Anna plakala *proto, že přežila*.

O měsíc později ji otec dovezl na kolečkovém křesle na recepci speciálního rehabilitačního zařízení v Sunnaasu nedaleko Osla. Po šesti měsících naplněných bolestivou rehabilitací začala znova chodit. V ten samý den dojela taxíkem dolů do přístaviště, odkud odjížděly trajekty do Osla. Jakmile loď přirazila k molu na nábreží Aker Brygge v centru hlavního města, došla několik set metrů do utajené kanceláře a setkala se s Victorií Hammerovou, ženou, která ji před mnoha lety naverbovala do tajné armádní jednotky. Victorie se snažila Annu přesvědčit, aby stáhla svoji výpověď. Marně.

Od té doby bydlela Anna ve svém bývalém dívčím pokojíčku v domě svého otce.

A tam, v otcově kuchyni, nakonec souhlasila s tím, že se zúčastní polární expedice s Danielem Zakariassenem, aby unikla

nutnosti rozhodnout se. Aby unikla mnoha a mnoha dobře míněným návrhům, co by teď měla dělat. Aby se nemusela otočit čelem ke světu a začít nový život. Nafukovací člun profesora Zakariassena měl driftovat s polárním ledem směrem k severnímu pólu. To by ji mělo odnést ještě dál od toho všeho.

Anna v okně vznášedla zahlédla svůj obraz. Tmavá ofina jí spadala přes čelo jako schlíplý hadřík. Pleť měla bledou, oči vpadlé, lícní kosti vrhaly dlouhé stíny. Pomyslela si, že vypadá jako upír s vážným nedostatkem železa v organismu.

V reproduktoru rádiové vysílačky to zapraskalo. „Tady je polární stanice Fram X, voláme polární stanici Ledový drak... Přepínám!“

Zakariassen se naklonil k mikrofonu. Mluvil zřetelně a pomalu. Držel se smlouveného protokolu. Jeho angličtina byla jak vystřižená z dokumentu o Thoru Heyerdahlovi. Ostrá, úsečná slova, ovšem zcela bez hudebního sluchu.

„Tady je polární vznášedlo Sabvabaa, norská expedice Fram X, voláme polární stanici Ledový drak, slyšíte nás? Přepínám...“

Anna si všimla, že za odrazem její tváře se rozprostírá zelené světlo. Ve vesmírném větru z kosmu se mihotala polární záře. Neobvykle silné sluneční bouře už týden narušovaly veškerou jejich komunikaci.

Zakariassen dostal zprávu z univerzity v Tromsø, že kvůli slunečním bouřím jsou mnohé satelity mimo provoz. Když se mu týdenní report pro sponzory vrátil zpět z vesmíru, uhodil zcela nevědecky dlaní do klávesnice počítače. *Server not found.*

„Expedice Fram X volá Ledového draka, slyšíte nás? Přepínám!“

Zakariassen naslouchal praskání reproduktoru. „Expedice Fram X volá Ledového draka, slyšíte nás? Přepínám!“ opakoval.

„Zavolám Borisovi,“ rozhodla se Anna.

„Taky se s Ledovým drakem nemůžeme spojit,“ řekl Boris.

Rusův hluboký baryton se chvílemi ztrácel v rytmu mihotání polární záře. Jeho hlas Anně evokoval malého zavalitého muže nacpaného ve stísněné místnosti.

„Je to problém?“ zeptala se.

„Dokud jste nezavolali, problém to nebyl,“ odpověděl a nahlas se zasmál.

„Nevyslali tíšňové volání...“

Anna záměrně formulovala slova jako shrnutí situace. Doufala, že se toho Boris ujme. Že tohle je na zodpovědnosti ruských úřadů.

Boris byl zaměstnanec ruské meteorologické stanice umístěné na poloostrově Tajmyr na severu Sibíře. Bylo to nejseverněji položené území Ruska. Meteorolog mluvil s Annou každý den, když posílal předpovědi počasí a pohybu ledu. Nebylo to vlastně nutné, obrázky ze satelitu a reporty jí chodily mailem, ale Boris si povídal rád.

Jakmile zjistil, že Anna poslouchá vážnou hudbu, což bylo dědictví po matce, která milovala hudbu k filmům a neustále hrála na klavír, Rusovo nadšení ještě vzrostlo. Tvrdil, že Anna rozhodně musí navštívit Petrohrad, jeho rodné město. Boris jí bude dělat průvodce a vezme ji do opery a do baletu.

Občas ji napadlo, jak se stalo, že muž středního věku z Petrohradu, který si umí užívat život, skončí na jednom z nejnehostinnějších míst Ruska. Měl poměr s manželkou rektora univerzity? Zpronevěřil peníze? Zneužíval mladé kluky? Přemýšlela nad tím vším, protože i ona se záměrně uklidila na místo, které nebylo vyznačené na žádné mapě, protože led nikdy nestojí na jednom místě tak dlouho, aby bylo možné mapu nakreslit.

Daniel natáhl ruku po sluchátku satelitního telefonu. Anna mu ho předala.

„Mluvil jsi s CAA?“ zeptal se. Boris už se nesmál. Čínský arktický a antarktický správní úřad neměl mezi Rusy dobrou pověst. Čína se severním pólem přímo nesousedí, ale to jí nebrání v tom, aby si činila nárok na nerostné bohatství ukryté pod ledem. Aby to dala jasně najevo, pravidelně vysílala k severnímu pólu ledoborec *Sněhový drak* neboli *Süe Lung*. Rusové protestovali, když jasně rudý ocelový kolos zakotvil na pólu přesně nad ruskou vlajkou, která byla na mořské dno umístěna za pomoci ponorky.

„Číňani mají taky problémy kvůli slunečním bouřím, ale jejich výzkumná stanice Žlutá řeka na Špicberkách byla v kontaktu s šéfem Ledového draka před pár hodinami. Už předtím bylo to spojení úplně naprd. Tak jim dejte nějaký čas.“

Anna vyhlédla ven. Ze všech stran ji obklopovala temnota. Nouzová světlice jednou provždy vyhasla.

„Kdo ví, třeba to prostě byl jen omyl. Možná se blbě podívali do kalendáře a měli dojem, že je Nový rok. Tak odpálili ohňostroj. Shit happens,“ řekl Boris.

Bylo pozdě a Borisův baryton byl zahalený oparem vodky. Anglická slova v jeho podání zněla jako rozladěná Musorgského symfonie, záchvěv geniality a opileckého bláznění.

„To, co jsem viděla, nebyl ohňostroj. Můžete tam poslat helikoptéru?“ zakřičela Anna, aby ji Boris slyšel i přes výpadky telefonního spojení.

„Jasně, jakmile se vítr ráno utiší – a pokud si o to Číňani vůbec řeknou.“

„Jak špatné to má být s větrem?“

„Nic moc... skoro dvacet metrů za sekundu. Silná vichřice s poryvy.“

Zakariassen si přitiskl sluchátko k uchu, aby dal najevo, že teď mluví on. „Tady u nás ještě tolik nefouká.“

Zaslechli Borisův smích. „No, tak mi zavolejte za pár hodin, uvidíme, kdo měl pravdu.“

„Sabvabaa zvládne dojet k čínské základně za dvě hodiny,“ řekl Zakariassen rozhodným hlasem, když Boris zavěsil. „Jsme jediní, kdo může Číňanům pomoci, pokud se tam u nich dostali do problémů.“

„Jak víš, že si poradíme s takovou vichřicí?“ zeptala se Anna. Polární záře pohasla a venku byla černočerná tma. Zapnula reflektor na střeše vznášedla a otočila ho, aby osvětloval meteorologickou stanici umístěnou venku na ledu. Vrtulka měřící rychlost větru už se točila hodně rychle.

„Sabvabaa už v takových podmínkách přezimovala. Trup vznášedla to vydrží,“ odpověděl Zakariassen.

„Američani mají základnu v Thule, dokážou se tam z Grónska helikoptérou dostat rychleji než my.“

Musel uznat, že Anna má pravdu, jenže když se Zakariassenovi konečně podařilo spojit se službu konajícím důstojníkem 821. letecké základny na západním pobřeží Grónska, dostalo se mu stejné odpovědi jako od Borise. Číňané musí oficiálně požádat o pomoc, pokud mají pocit, že na jejich základně došlo ke krizové situaci. A aktuální povětrnostní situace je příliš špatná. Přestože americké záchranné vrtulníky by mohly doletět k severnímu pólu, v přicházející bouři by nebyly schopné přistát.

Než dospěli k definitivnímu rozhodnutí vydat se na cestu, zavolal Zakariassen vlastníkům vznášedla Sabvabaa: Nansenovu centru pro dálkové snímkování v Bergenu. Vedoucí institutu sdílel Anninu obavu z hlášené bouře, povinnost poskytnout pomoc v nouzi však v rozhodování převážila. Anna slyšela, jak Zakariassen nahodil motor, když se oblékala za závěsem z květovaného ubrusu, který si vypůjčila z otcova domu. Vznášedlo vrčelo a otřásalo se, motor puštěný na volnoběh.

Když si z obličeje odhrnula neposlušný pramen vlasů, odkryla malou jizvu na okraji tváře. Jizva směřovala přímo dolů k další, větší jizvě, téměř zakryté rolákem vlněného trička. Lalůček na

pravém uchu jí chyběl. Pozůstatky po kulce, která ji tehdy v Sýrii málem zabila.

Rychle si navlékla vlněné spodky a pak další vrstvu oblečení. Když sundala závěs, všimla si, že Zakariassen míří k dvířkům.

„Začnu uklízet venku, přijď pak za mnou,“ zakřičel a otevřel průlez. Dovnitř pronikl vítr a teplota v kabině klesala rychleji než olověné závaží v mořské vodě. Zakariassen rozsvítil čelovku a vylezl do sněhové vánice.

Anna měla hlavu téměř u stropu nevelké kabiny. Jediným dlouhým krokem se dostala k zateplené kombinéze na věšáku nad plynovým hořákem a ohříváčem na vodu. Vedle hořáku stál samovar. Veliký a krásně zdobený ruský samovar. Na tak malou kabinu skutečně obrovský, ale tenhle dárek na rozloučenou Anna nemohla odmítnout. Dostala ho od Galiny, Rusky, kterou Johannes zaměstnal v době, kdy začal turistům pronajímat pokoje ve velkém zdobeném dřevěném domě na břehu průlivu Tromsøysundet.

„Můj otec v samovaru vařil čaj turistům, když býval průvodčím na transsibiřské magistrále. Když je zima, silnému sladkému čaji se nic nevyrovná,“ řekla Galina, než na letišti Annu políbila na obě tváře a zamávala jí na rozloučenou.

Po třech týdnech na severním pólu jí Anna dala za pravdu. Když bylo třeba uvést tělo do chodu, nic nefungovalo lépe než horký čaj se spoustou cukru. Teď ale na čaj nebyl čas. Natáhla na sebe zářivě žlutou kombinézu s reflexními pruhy na prsou a na kolenou. Nohy strčila do neforemných modrých sněhulí. Na severním pólu není prostor pro módní výstřelky.

Bylo ticho. Kromě vrčení motoru slyšela jen vlastní dech a skřípění podrážek o dřevěnou podlahu. Jakmile otevřela průlez, opřel se do ní arktický víchř.

Předzvěst blížící se bouře.

Anna viděla profesora o kousek dál na ledu. Odpojoval elektrické kabely od vědeckých přístrojů, jež byly pravým důvodem jejich pobytu na severním pólu. Nebo přesněji řečeno pravým důvodem, proč tu byl profesor Daniel Zakariassen.

Většina přístrojů byla napojena k dlouhým kabelům spuštěným tisíce metrů pod hladinu moře. Supercitlivá taktilní vlákna dokázala zachytit zvuky tuleňů nebo akustické signály hejna bílých velryb hledajících v ledu otvory na nádech. Jiné přístroje byly zavěšeny uprostřed neviditelné dálnice, kterou představoval mořský proud pod ledem. Když získali první měření, konstatoval Zakariassen, že teplota moře se zvyšuje a jeho slanost naopak klesá.

Vykládal Anně, že sladká voda z tajících ledovců snižuje koncentraci soli v mořské vodě a oslabuje mořské proudy, jimiž se chladná voda ze severu valí k rovníku, kde zvlhčuje a ochlazuje atmosféru. Tím se zvyšuje teplota celé atmosféry, tedy i vzduch nad severním pólem. Nyní se začínal rozpouštět samotný základ polárního ledu, prastarý, tvrdý modrý led, který dřív vždy vydržel z jednoho roku do dalšího.

„Tvoje děti budou pravděpodobně první generace za poslední tři miliony let, která vyroste bez ledu na severním pólu,“ povzdychl si Zakariassen jednou pozdě v noci, když uveřejnil první blogový článek z expedice Fram X.

„Štěstí, že žádné děti neplánuju,“ odpověděla krátce Anna.

Zavřela za sebou průlez, v protivětru přelezla trup vznášedla a seskočila na led. Zakariassen ji přivolával pohybem paže.

„Jenom musím něco dodělat,“ zavolala na něj. Její slova odnesl vítr, ale Zakariassen slyšel dost na to, aby nesouhlasně zamával pažemi.

„Ne, musíme se hnout z místa, než nás odnese bouře.“

Anna jeho protesty ignorovala a rychlým krokem prošla kolem vrtule na zadním konci vznášedla a dál do tmy. Světlo z čelovky ji vedlo podél řady tyčí zaražených v pravidelných rozestupech do ledu. Mezi tyčemi byly natažené téměř neviditelné nástražné dráty, které by v případě výskytu nezvané návštěvy odpálily výstražnou světlici upevněnou na vrcholku každé tyče. V této části světa na sebe nezvaná návštěva obvykle brala podobu ledního medvěda.

Čelovka zasvítila na vyvýšenou plošinku na ledě. Anna k ní došla, klekla si, stáhla rukavice a dýchlá si teplý vzduch na zmrzlé prsty. Pak odhrnula sníh z ledového bloku, který tam položila už dřív. Bylo prvního listopadu, památka zesnulých. Všech svatých. Pod sněhem se objevila fotografie zamrzlá v ledu.

Byl to obrázek muže.

Muž stál pod modrou oblohou, velké oči v opáleném obličej, z koutků očí se mu rozbíhaly vrásky od smíchu. Černé kudrnaté vlasy kolem uší prokvétaly šedivými pramínky a prozrazovaly, že muž je možná starší, než vypadá. Měl na sobě světle modrou bundu a na krku mu visela nečitelná identifikační kartička.

Anna cosi vytáhla ze sněhu před fotografií. Hřbitovní svíce. Nebyla zapálená. Kolem knotu byla spousta sněhu, zřejmě tam pronikl otvory ve víčku. Anna svíci otočila vzhůru nohama a sníh vyklepala. Pak knot zapálila starým zapalovačem s vyrytým obrázkem okřídlené dýky. Když si byla jistá, že knot skutečně hoří, vyhrabala ve sněhu díru sahající až k podkladovému ledu a svíčku do ní postavila. Plamínek byl nyní chráněn před větrem.

Zůstala klečet a dívala se na fotografii. Plamínek svíčky vytvořil kolem mužovy tváře svatozář. Jeho oči zářily jako živé. Muž se jmenoval Yann Renault. On a Anna spolu žili už skoro rok, když byl v Sýrii unesen žoldáky Islámského státu v průběhu mise Lékařů bez hranic. Pro oba dva to mělo být poslední nasazení ve válečném konfliktu. Anna se měla s Yannem přestěhovat do městečka Seillans v hornaté části Provence, kde jeho rodiče provozovali malý hotel. Podle plánu měli hotel převzít, až Yannovi

rodiče odejdou do důchodu. Chcete-li bohy rozesmát, vyprávějte jim o svých plánech.

Yann Renault byl pochován na hřbitově v Seillans a Anna ležela v kómatu v nemocnici v Německu. V očích světa byl Yann Renault hrdinou, který obětoval život, aby zachránil ostatní rukojmí. Jen několik nejbližších vědělo, že je ve skutečnosti zachránila Anna Auneová. A ještě méně lidí vědělo, k čemu ve skutečnosti došlo, když byl Yann zavražděn.

Anna si vyhrnula rukáv kombinézy, aby viděla na hodinky. Velká ručička se pohnula z dvanáctky. Svátek všech svatých skončil. Mrtví byli uctěni. Mašinerie světa se sunula dál.

Když se Anna nasoukala zpět do vyhřáté kabiny vznášedla Sabvabaa, seděl Zakariassen na místě řidiče s rukama na volantu. Na tváři měl podrážděný výraz, ale rozhodl se nekomentovat, že se tak opozdila. Otočila se a podívala se na kovové bedny s vybavením, které zůstaly ležet na ledu. Čtyřicet beden se vším, co potřebovali k přežití téměř celého jednoho roku. Roku, ve kterém nemusíte myslet na nic jiného než na práci, jídlo a spánek. Právě teď se to zdálo jako největší z pozemských potěšení.

„Ledová kra se může zlomit, když budeme pryč,“ řekla.

Zakariassen na ni pohlédl.

„Pokud k tomu dojde, přijdeš o všechno vybavení, Danieli,“ pokračovala. „Celá expedice půjde do kytek.“

Starý muž na ni několik vteřin hleděl, pak odvrátil pohled a upřel oči na stěnu nad pracovním stolem. Pak rozhodně zakroutil hlavou a položil ruku na rychlostní páku.

„Je naší povinností pomoci lidem v nouzi,“ prohlásil emeritní profesor Daniel Zakariassen rozhodným hlasem a prudce sešlápl pedál plynu.

Sabvabaa znamená inuitsky „snadno přelétne“. Anna, sedící na sedadle vedle Zakariassena, by pohyb vznášedla spíše nazvala „pomalu kodrcá“. Vítr sílil a profesor jel podstatně pomaleji, než byla obvyklá rychlost 25 uzlů, aby nad vznášedlem neztratil kontrolu.

Sabvabaa se vznášela nad ledem na vzduchovém polštáři, který pod trupem vznášedla udržoval lem z pevné gumy. I když vzduchový polštář usnadňoval zdolávání překážek, Sabvabaa snadno překonávala ledové bloky i trhliny, zároveň se z nedostatku tření stával problém, jakmile vítr foukal zboku. Zakariassen musel neustále upravovat směr jízdy pomocí kola ovládajícího lopatky velké vrtule. Sabvabaa se trhaně pohybovala kupředu a pokaždé, když profesor Zakariassen přidal nebo ubral rychlost, pocítila Anna lehký nával nevolnosti.

Zhluboka se nadechla a snažila se dívat přímo před sebe. Sníh vířil před reflektory jako hejna bílých motýlků za vlhké letní noci. Představa tak vzdálená jejich aktuálnímu stavu, jak jen to bylo možné. Anna měla prsty stále ještě ledově studené a teploměr na palubní desce ukazoval, že teplota od chvíle, kdy zahlédla nouzovou světlici, klesla k minus třiceti. Sedadlo se pod ní otřásalo, slyšela, jak do sebe předměty v kabině narážejí. Slabý zápach nafty. Severní pól jim na přední okno vznášedla házel další a další sníh. Pokoušela se soustředit, představit si, k čemu asi došlo na čínské základně, co je nejspíš čeká, až tam dorazí, ale monotónní burácení motoru odnášelo její myšlenky jiným směrem.

K Yannově fotografii pohřbené pod ledem.

\* \* \*

Anna si přesně pamatovala, kdy fotografie vznikla. V uprchlickém táboře Ajn Issá v Sýrii, před dvěma lety, šesti měsíci a dvaadvaceti

dny. Yann ji pozval, aby se přijela podívat na chlapce, který je svedl dohromady. Malý Sádí spokojeně žvatlal, když se nahnula přes okraj jeho dětské postýlky, a zdálo se, že mu chybějící část jedné nohyvůbec neschází. Brutální připomínka, že občanská válka v Sýrii nebere ohled na to, zda jsou její oběti vojáci, nebo děti.

„Sádí bude moci bez problémů chodit, děti si na protézu zvykají lépe než dospělí,“ řekl Yann, když si pak v klimatizovaném stanu dávali oběd. Tohle první společné jídlo Yann později prohlašoval za jejich první rande. Anna stejně zaujatě protestovala.

„Vím, že nejsem zrovna nejromantičtější osoba na světě, ale jet dvě hodiny rozpálenou pouští do ubohého uprchlického tábora, dát si tam z plastového talíře cosi, čemu říkáte oběd, poslouchat hádky tvých kolegů ve francouzštině a odstrkovat jejich lokty ze svého jídla, tomu tedy neříkám rande – ani v Norsku ne, dokonce ani v Tromsø ne.“

Yann se pokaždé zasmál a políbil ji. „Ty vůbec netušíš, co to je romantika, Anno. Měla bys být ráda, žes mě potkala, jinak bys nikdy neroztála, ty moje skandinávská ledová královno.“

Yann byl nyní mrtvý a z ní byla opět ledová královna, a to doslova. Anna si byla jistá, že už nikdy nepotká nikoho, kdo by se vyrovnal sebejistému a romantickému muži z hor v Provence. Tohle vědomí naplnilo každou buňku jejího těla ve chvíli, kdy se v nemocnici v Německu probrala z kómatu. Bez ohledu na to, co říkal její otec, čím ji utěšovali kolegové, jak se jí řada psychologů snažila pomoci v tom, aby se vrátila do života, pro ni už život neměl žádný smysl. Naživu byla prostě jen proto, že si nedovedla představit, že by ji mrtvou měl najít její otec. Anna souhlasila, že odjede na severní pól, ale v žádném případě nikomu neslíbila, že se také vrátí.

\* \* \*

„Máme správný kurz?“

Náhly poryv větru strhl vznášedlo na stranu a vytrhl Annu z myšlenek. Taktak stihla zachytit notebook, který měla na klíně. Hodiny na obrazovce ukazovaly, že od chvíle, kdy si to namířili k čínské polární základně, uplynuly téměř dvě hodiny. Na obrazovce zářil satelitní snímek se třemi pohybujícími se body. Věděla, že ten červený je pozice Ledového draka. Modrý byla Sabvabaa a zelený GPS lokátor umístěný na bednách s vybavením, které nechali na ledě. Sabvabaa byla přibližně na půli cesty mezi červeným a zeleným bodem. Na satelitním snímku viděla Anna černé žíly v ledu. Trhliny, které ležely před nimi.

„Brzy bychom měli základnu uvidět.“

Zakariassen přidal plyn.

Ve skřínce s nádobím to zachřestilo, jak vznášedlo vyrazilo. Vjeli do otevřené průrvy v ledu, ledová tříšť vyšpláchla a dopadla na přední sklo.

„Sakra!“

Zakariassen strhl řízení na stranu, protože se v kuželu světla z reflektorů objevila obrovská ledová hradba. Vznášedlo šlo do smyku a Anna viděla, že se velkou rychlostí přibližují k ledové stěně. Bílé kry. Černé stíny. Ostré obrysy.

Na palubní desce se rozblikalo červené světlo a motor hystericky zaječel, když Zakariassen dupnul na plyn. Otočil kolem ovládajícím vrtuli a v poslední chvíli se mu podařilo vyhnout srážce s ledovou hradbou.

„Panebože, Anno, dávej prosím tě pozor!“ zařval naštvaně.

Srdce jí v hrudi splašeně bušilo, vlastní pulz jí duněl v uších, když za okny viděla ostré ledové hrany trčící z hradby jako z obrovitého ježka. Očima zkoumala palubní desku. Někde byla chyba.

„Pomohlo by, kdybys zapnul radar,“ řekla a zmáčkla vypínač, na který Zakariassen ve spěchu při odjezdu zapomněl.

Zakariassen něco nesrozumitelně zamumlal a naklonil se dopředu, aby měl lepší výhled. Sabvabaa nyní měkce klouzala vpřed. Vysoká ledová hradba je chránila před severním větrem.

Anna polknutím zahnala počínající nevolnost a všimla si, že modrý bod na satelitním snímku se pohybuje rovnoběžně s červeným.

„Už bychom měli být na místě.“

Pokusila se vyhlédnout ven skrze sních, který se na předním skle usazoval rychleji, než ho stěrače stačily odstraňovat. Hradba ve světle silného reflektoru na střeše vznášedla vrhala dlouhé stíny na okolní ledovou plochu. Po chvíli Anna uviděla v temnotě nějaký záblesk.

„Zastav!“ zakřičela. Zakariassen šlápl na brzdu. Vznášedlo prudce zastavilo. Vyhlédl ven.

„Já nic nevidím.“

Její ruka našla ovládání reflektorů a vypnula je. Trik, který ji naučil otec, když dostala své první Volvo, které pro ni sám opravil a nalakoval. „Před každou zatáčkou na vteřinku zhasni světla a uvidíš, jestli se v protisměru blíží auto,“ poradil jí, když odjížděla na koncert po mokřích a neosvětlených silnicích v okolí Tromsø a on jí celý neklidný mával.

Když oči přivykly venkovní tmě, uviděla to. Zářící světla na druhé straně ledové hradby. Muselo to být osvětlení čínské polární stanice.

Zakariassen uviděl světla zároveň s ní a opět přidal plyn. Na obrazovce Annina notebooku se nyní červený a modrý bod pohybovaly společně.

Rozezněl se alarm.

Na obrazovce radaru zablikala výstraha před srážkou. Přímo před nimi se vynořily zuby ohromné příšery. Zakariassen prudce zahnul doleva a vznášedlo minulo nejbližší zub. V ostrém světle poznala, že řada zubů je ve skutečnosti hromada barelů od nafty zavátých sněhem.

Za barely se objevila modře natřená budova. Zakariassen projel kolem budovy a otočil chod vrtule, aby vznášedlo zastavilo

uprostřed osvětleného prostranství. Anna si nevšimla, že zadržela dech, dokud se jí na okrajích zorného pole neroztančily černé tečky.

Když vzhledla k ostrým světlům nad sebou, rozbolely ji oči. Ve srovnání s temnou polární nocí, skrze niž přijeli, to bylo jako v nebi plném světla.

Mělo se ovšem ukázat, že účty za elektřinu platí i ďábel.

Sabvabaa podivně ztichla, když vypnuli motor. V ostrém světle zalévajícím čínskou základnu se v hustých závojích sypal sníh. Okna řinčela, přestože motor už neběžel. Bouře se blížila. Anna hledala nějakou výmluvu, aby nemuseli nic podniknout. Jen sedět ve vyhřátém sedadle. Zavřít oči a zmizet v nicotě.

„Víte dosahuje třinácti metrů za sekundu,“ řekla. „To už je prudký víchr.“

„Jo, myslíš, že to nevím?“ utrl se na ni Zakariassen. „Nejsme tady sakra na žádném výletě pro zpovýkaný slečinky!“ Zvýšil rychlost sčítačů, aby lépe viděl ven. Mrazem ztuhlá guma sčítačů skřípěla po ledovém krunýři, který se na předním skle vytvořil.

Proud světla, uprostřed něhož zastavili, se linul z vrcholku věže tyčící se za velkou žlutou budovou. Byla minimálně sedm metrů vysoká a asi patnáct metrů široká. Vypadala spíše jako malá tovární hala.

Kolem žluté haly stály menší červené polární domky rozmístěné do tvaru podkovy. Ve většině oken se svítilo, ale nikde nebyl vidět žádný pohyb ani pohled zvědavých tváří. Zakariassen si sundal brýle a utřel si je. Pak si je vrátil zpět na drobný nos a zahleděl se na palubní desku. Prsty hledal páčku.

Anna sebou trhla, když se na střeše vznášedla rozezněla siréna.

Vítr a sníh zvuk pohlcovaly.

Zakariassen zatroubil ještě jednou, déle. Oba zírali na základnu. Ani jedny dveře červených chatek se neotevřely, ven do temné noci nikdo nevyběhl. Jediný zvuk, který Anna kromě kvílení větru zaslechla, bylo vzdálené rytmické bušení. Něco do něčeho naráželo.

Zakariassen ten zvuk také slyšel. Pomalu vydechl nosem. Znepokojený výraz. Anna si pomyslela, že mu nejspíš došlo, že není vůbec jisté, že záchranná akce skončí rychlým a jednoduchým hrdinským činem.

„Měli bychom se ohlásit našemu institutu,“ řekl nakonec.

Když zvedl sluchátko satelitního telefonu připevněného na palubní desce, materiál jeho kombinézy zavrzal.

„Ano, dorazili jsme na čínskou základnu.“ Mluvil nahlas, když se mu ozval šéf institutu v Bergenu. „Ne, ještě jsme nikoho neviděli... cože? Musíte to zopakovat... neslyším vás... ano, ano, dáme vám vědět. Podíváme se tam. Jasně, že budeme opatrní.“

Zakariassen zavěsil. Zvedl se a poodešel k pracovnímu stolu. Otevřel zásuvku a vytáhl z ní černý předmět. Otočil se a podal jí ho.

Anna uviděla pouzdro velkého revolveru Smith & Wesson Magnum, který Zakariassen koupil v Longyearbyenu.

„Palné zbraně nepoužívám.“

Když to Zakariassen uslyšel, užasle se na Annu podíval. Bylo to na recepci hotelu Radisson v Longyearbyenu, kde čekali, až ve městě zakotví ledoborec *Polarstern* a naloží je, vznášedlo a veškeré jejich vybavení. Vestibul byl plný Japonců a Američanů v tlustých ponožkách a zbytečně velkých péřových bundách. Cedule u vchodu oznamovala, že v prostorách hotelu se nesmí chodit ve venkovních botách. Druhá cedule upozorňovala, že všechny zbraně (revolvery, pistole i pušky) je třeba uložit do hotelového trezoru a že klíče od něj se vyzvedávají na recepci.

Zakariassen právě koupil revolver Smith & Wesson od horníka, který se vracel domů. Na Špicberkách měli všichni obyvatelé nařízeno nosit u sebe zbraň, pokud se pohybovali mimo obydlené oblasti. Den předtím zahlédla Anna matku, která vezla na sněženém skútru dítě do mateřské školky v centru města a za pasem se jí houpal revolver.

„To nemyslíš vážně, že nestřílíš, vždyť jsi v armádě?“ řekl Zakariassen.

„Byla jsem v armádě.“

„A proč?“

„To je moje věc, ale palné zbraně nepoužívám.“

„Ne, ne, o tom nemůže být řeč... na severním pólu se nemůžeš pohybovat beze zbraně.“

„Já zbraň mám.“

Když mu Anna ukázala japonský sportovní luk, který si před mnoha lety koupila v Tokiu, Zakariassen se hlasitě rozesmál.

„Budeš na lední medvědy střílet lukem a šípy?“

„Raději ne, doufám, že je dostatečně vyděsím, když budu křičet a mávat rukama.“

Zakariassen nakonec proti své vůli akceptoval, že Anna nehodlá střílet ani z jeho staré pušky značky Mauser, ani z revolveru. Tuhle variantu přijal poté, co ji viděl z luku skutečně střílet. Jako terč použila prázdné plechovky a naskládala si je na ledový blok vedle vznášedla. Ze vzdálenosti dvaceti metrů sestřelila všechny do jedné. Zvuk tětiny, jímž šíp vystřelila, se odrazil od okolních ledových bariér jako ostré švihnutí bičem. Když profesor jeden z terčů zvedl, viděl, že šíp pronikl přesně středem plechovky od masa s hnědou omáčkou, které měli k večeři o den dříve.

Nyní Zakariassen přistrčil kožené pouzdro s revolverem Anně k ruce a ukázal na sních vířící v ostrém světle za oknem. „Nemůžeme jít ven ve sněhové bouři s nulovou viditelností bez ochrany proti ledním medvědům... Nemůžeš teď střílet lukem a šípy... Sakra, kdo jiný by tohle měl chápat líp než ty.“

Anna ucítila fyzickou nevolnost, když se kov revolveru dotkl její ruky. Sevřela prsty.

„Ne, zvládnou to bez něho.“

„V tomhle počasí nemůžeš střílet z luku,“ protestoval Zakariassen znova.

Zvedla se ze sedadla a přešla ke svojí posteli, zpod níž vytáhla ošumělou tašku North Face. Zalovila v ní a hledala mezi kalhotkami, ponožkami, tričky, dlouhými spodky a knihami, které nikdy nezačala číst. Pod neotevřenou lahví whisky Lagavulin nakonec

nahmatala koženou pochvu. Otevřela ji a vytáhla nůž. Dlouhá černá matná čepel byla zakončená pevnou stěrkou potaženou kůží. Lovecký nůž, který vyhrála v zápase v páce s americkými mariňáky v Bosně. Voják netušil, že má před sebou trojnásobnou vítězku juniorského šampionátu celé Skandinávie. Její technika snadno překonala jeho sílu, trvalo dvě sekundy, než nad ním zvítězila a on musel uznat porážku.

„Vidiš, mám zbraň.“ Anna otevřela boční kapsu kombinézy a před očima zoufalého profesora si tam nůž zastrčila. Něco zavrčel a popadl zásobník, který vždy odkládal na okenní parapet, když přišel zvenku se svojí starou puškou. Deprimovaně to klaplo, když ho zasunul do pušky.

„Takže se tam jdeme podívat a zjistíme, co to Číňané hrají za hru.“